

Фелікс, Нет і Ніка та банда "Невидимих"

КУПИТИ

«Фелікс, Нет і Ніка та банда “Невидимих”» — перша книга популярної у всьому світі серії підліткового фентезі польського письменника Рафала Косіка.

Герої бестселера «Фелікс, Нет і Ніка» — звичайні 13-річні підлітки з незвичайним умінням знаходити собі пригоди.

Знайомтесь...

Фелікс — розумник та винахідник, який буквально з нічого може розробити геніальний план і нову модель робота.

Нет — комп’ютерний геній, що примудрився потоваришувати зі штучним інтелектом.

Ніка — дівчина-таємниця, здатна підкорити будь-яку вершину, серце хлопця і... силу тяжіння.

Разом вони — непереможна команда, яка повсякчас потрапляє в різні детективні історії і якій під силу протистояти шкільним хуліганам, банді грабіжників і навіть духам.

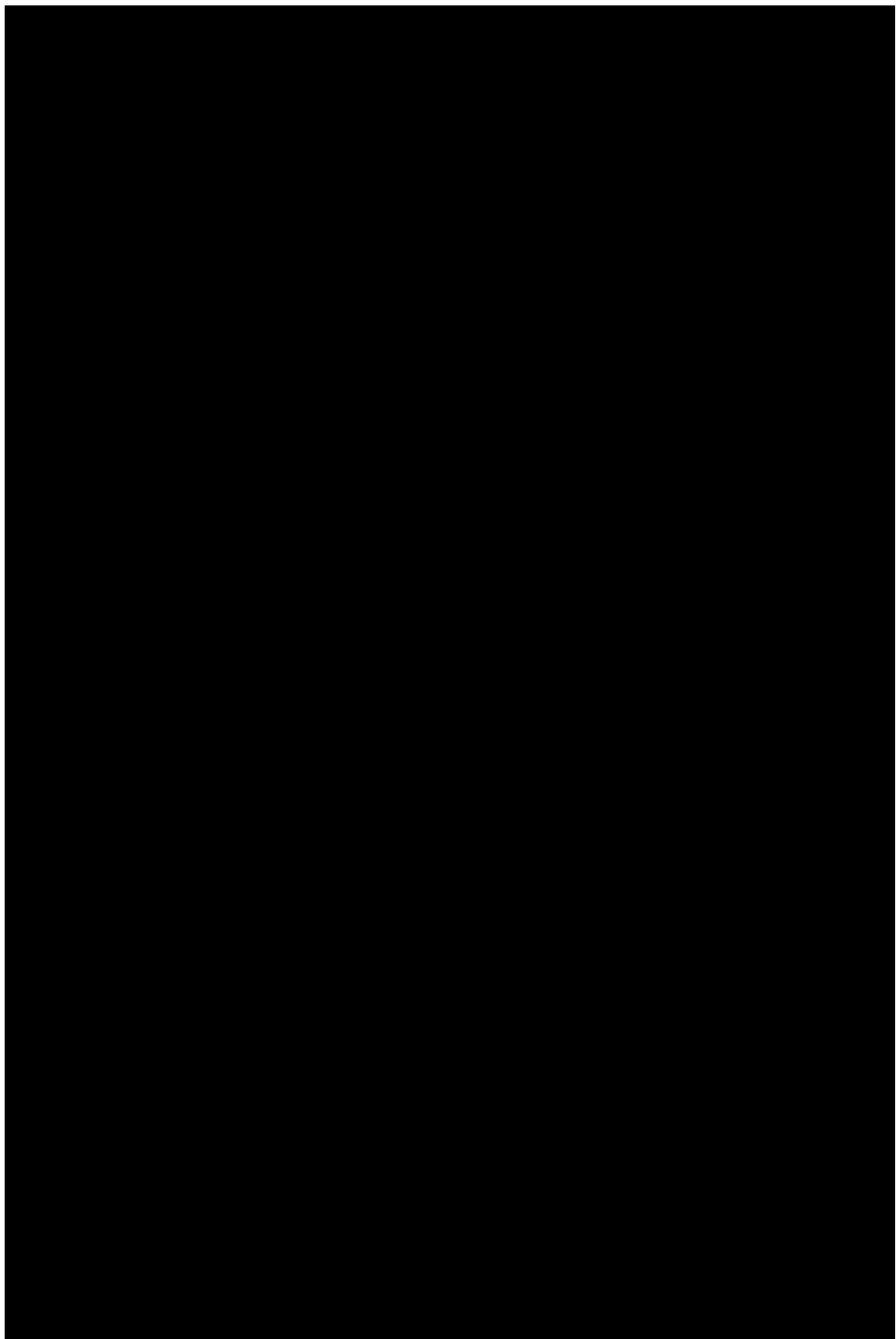
Фелікс, Нет і Ніка

та банда «Невидимих»

Рафал Косік

Переклад з польської *Ірини та Олени Шевченко*

*Видавництво висловлює подяку за допомогу в роботі
над проектом куратору серії «Час фентезі»
Володимиру Арєнєву.*

© Rafal Kosik, 2004–2018

Дунець І. В., художнє оформлення, 2018

© ПП «АССА», 2019

© mrgaser, e-pub, 2020

ISBN 978-617-7661-92-3

Аннотація

Герої бестселера «Фелікс, Нет і Ніка» — звичайні підлітки з незвичайним умінням знаходити собі пригоди.

Знайомтесь...

Фелікс — розумник та винахідник, який буквально з нічого може розробити геніальний план і нову модель робота.

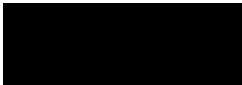
Нет — комп'ютерний геній, що примудрився потоваришувати зі штучним інтелектом.

Ніка — дівчина-таємниця, здатна підкорити будь-яку вершину, серце хлопця і... силу тяжіння.

Разом вони — непереможна команда, якій під силу протистояти шкільним хуліганам, банді грабіжників і навіть духам.

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м.Харків.**

Для Яся

Пролог

Крізь скляні двері банку вийшов останній клієнт. Знуджений охоронець замкнув їх на ключ, ліниво підтягнув обвішаний зброєю пас, перевірів, чи всі комп'ютери вимкнено і чи немає у приміщенні небажаних гостей. Потім чоловік почалапав у бік коридору, який вів до дальньої кімнати.

Щодня о цій годині відкривають скарбницю і заносять туди гроші з усіх кас.

— Добридень, пані Люцинко, — привітався охоронець із прибиральницею, яка саме починала роботу, і зник за дверима в іншому кінці коридору.

— Добридень, пане Стефане, — відповіла вона з характерним для неї запізненням.

Пані Люцинка, літня жіночка, все робила із запізненням. Вона працювала в банку вже тридцять років, а три, може, чотири роки тому перестала встигати вчасно відповідати «Добрий день». Також пані Люцинка постійно плутала імена — пана Стефана насправді звали зовсім інакше.

Прибиральниця відчинила двері невеличкої комори, протиснулася між величезними пирососом та натирачем для підлоги і витягла возик із відрами та швабрами. У пані Люцинки було вже погано з пам'яттю. Вона пройшла половину довгого коридору, зупинилася і вдарила долонею по лобі — так, що аж ляснуло. Нарікаючи на свою забудькуватість, жінка повернулася за пляшкою рідини для миття підлоги. Щодня вона про неї забувала і щодня за нею поверталася. Зазвичай пані Люцинка мусила повертатися за різними речами двічі або навіть і тричі, щоразу супроводжуючи осяяння ляпасом. А ввечері прибиральниця дивувалася, чому в неї болить чоло.

Жінка відкрила комору й витріщила очі. У тісному приміщенні стояли троє високих чоловіків у блакитно-сірих комбінезонах. Невідомі вийшли в коридор і оточили приголомшену прибиральницю. Один із них почав розмотувати широкий скотч і приклеїв його кінець

до рукава пані Люцинки. Потім передав рулон другому, другий — третьому, а третій — знову першому. За кілька секунд три пари рук, співпрацюючи, мов лапи велетенського павука, обмотали жінку так, що вона не могла й поворухнутися.

— Перепрошую, мабуть, я помилилася дверима, — лише зараз озвалася пані.

Чоловік зі скотчем підняв рулон на рівень її обличчя, інший відмотав клейку стрічку, а третій відрізав шматок ножем. Використовуючи три пари рук, вони заклеїли пані Люцинці рота, притиснули краї клейкої стрічки з двох боків — щоби краще трималася — і витягли з кишені фартуха прибиральниці магнітну картку, яка відкривала всі двері в банку. Потім чоловіки запхнули нещасну жінку до комори і зачинили двері на ключ. Незнайомці розправили комбінезони і спокійно рушили до коридору, звідки саме пролунало клацання дверей скарбниці.

Перед входом до банку завищали шини автівки. Із білого фургона вийшло ще троє чоловіків у блакитно-сірих комбінезонах.

— Мушу бігти, — сумно промовила мама, поправляючи Феліксові комір піджака. — У мене на фірмі невеличка криза, без мене не впораються. Будь ввічливим і слухайся вчителів.

Матуся поцілувала сина в чоло, сіла у свій червоний «Альфа Ромео», який, вискнувши шинами, миттю зірвався з місця. На думку Фелікса, мама реально їздила надто швидко.

Фелікс Полоній був худим тринадцятирічним хлопцем зі світлим волоссям та карими очима. Вигляд мав цілком пересічний і був досить звичайним школярем. Або ж, мовою тринадцятирічних, школотою. Може, за винятком одягу — сьогодні з нагоди початку шкільного року на ньому були елегантний темний костюм і біла сорочка.

Автівка мами зникла за рогом. Фелікс повернувся і подивився на свою нову школу. Будівля здалася йому надто великою. Початкова школа, до якої він ходив шість років, розміщувалася в одноповерховому будинку, оточеному садком із пісочницями, дитячими гірками та дерев'яними альтанками для гри. Вона нагадувала дитячий садок. Нова школа здавалася зовсім інакшою. Сірому чотириповерховому будинку було, мабуть, років зі сто. Він справляв понуре враження і нагадував замок. Додати краплю уяви — і невеличкі підвищення даху на кожному куті будівлі можна було сприйняти за башти. Вітер гойдав гілля двох тополь, що росли з обох

боків від входу. Гімназія імені професора Стефана Кушмінського — це місце, куди Фелікс буде ходити щодня протягом наступних трьох років.

Хлопець знизав плечима і піднявся широкими сходами, що вели до величезних дверей. Дверна ручка була на рівні його чола. Фелікс відчинив скрипливу стулку та невпевнено зайшов усередину. Хоча до початку церемонії залишалося ще хвилин двадцять, у фойє зібралося вже кілька десятків учнів. І майже всі з батьками. Тато Фелікса не міг піти з ним. Він був винахідником, і саме на сьогодні планувався показ одного з його проектів перед поважним міністром. Мама знайшла час, аби лише підвезти Фелікса до школи. Бабуся Люся охоче приїхала б з ним автобусом, але Фелікс ввічливо відмовився. Бракувало тільки, щоб першого ж дня в новій школі всі побачили його з бабусяю.

Фелікс роззирнувся навколо. Тут усе здавалося великим. Під високою стелею висіла гігантська оздоблена люстра, зараз вимкнена. Навпроти входу, за конторкою консьєржа, були скляні двері, що вели до внутрішнього дворика, зарослого старими карликовими деревами. Праворуч і ліворуч розходились широкі коридори. Фелікс підійшов до пожовклої від часу схеми, що висіла на стіні: аби на випадок пожежі кожен знав, куди бігти. З висоти пташиного польоту будинок скидався на квадрат, посередині якого розміщувався внутрішній дворик. Другий і третій поверхи можна було обійти по колу коридором. Четвертий обійти не вдалося б, адже там усю ширину фронтального крила займала спортивна зала із роздягальною. Перший поверх перетинався переходами, що єднали внутрішній дворик із садом.

На найвищому поверсі розміщувалося, ймовірно, горище, якого не було на схемі. Ще до того, як зайти до будинку, Фелікс помітив маленьке напівкругле віконечко в даху. То було горище.

Хлопець відчув на собі чийсь погляд. На іншому кінці зали стояла тендітна рудоволоса дівчина у джинсовій курточці. Норовливі мідні кучері стирчали на всі боки з-під резинки, яка намагалася приборкати її зачіску. Коли Фелікс поглянув на дівчину, та відвела зеленоокий погляд, вдаючи, що взагалі на нього не дивилася. Йому спало на думку, якими ж смішними здаються її тонкі ніжки у важких мартенсах. «Дівчина з характером», — резюмував про себе Фелікс.

Учнів прибувало, і вже робилось затісно. Хтось дав сигнал іти нагору, бо у спортзалі мало відбутися привітання новачків. Тож натовп рушив сходами на четвертий поверх.

— Шановне панство! — коли у спортзалі пролунав гучний голос, не було видно, кому він належав. — Шановне панство! Я магістр-інженер Юліуш Ромашка, і я директор цієї школи. Мені приємно привітати наших нових учнів та їхніх батьків. Я пропоную батькам пройти праворуч і зайняти приготовані стільці. Дітей запрошую присісти на лави ліворуч.

За хвилину більш-менш вдалося навести лад. Фелікс разом з іншими учнями всівся ліворуч. Власником гучного голосу виявився низький пухкенький чоловік у надто тісному синьому костюмі, із надто старанно зав'язаним на шиї метеликом радісно-зеленого кольору. На його голові сяяла елегантна лисина.

«Директор школи, магістр-інженер Юліуш Ромашка... Треба це запам'ятати», — подумав Фелікс.

— Зараз набагато краще, — промовив директор. — Тепер нікого з батьків не сплутаємо з учнями.

Кілька тихих смішків позаду були єдиною реакцією на цей жарт. Директор монотонним голосом почав розповідати про історію школи, педагогічні досягнення, правила, але Фелікс швидко втратив до цього інтерес. Він, звичайно, знав, чим гімназія відрізняється від початкової школи. Тут так само мали бути уроки, перерви і дзвоники, проте в гімназії панувала сувора дисципліна, і на учня чекала важка праця. Потрібно звикати. Розрадою були кишенькові гроші, які сьогодні Фелікс отримав уперше.

Уся урочистість, разом із церемонією внесення штандарта школи, тривала близько двадцяти хвилин. Потім присутні встали і поволі рушили до сходів. Десять на півшляху Фелікс збагнув, що навіть не знає, куди йде. Батьки, розмовляючи, спускалися, аби повернутися до своїх справ, а групки учнів на чолі з учителями розходились по кабінетах.

За кілька хвилин Фелікс залишився сам. Ну звісно, гімназія ж означає самотійність та винахідливість. «Треба було слухати», — подумав хлопець.

— Агов, Мілкі, — почув він за спиною.

Фелікс повернувся і побачив двох старших хлопців. Вони, напевно, з другого або навіть із третього курсу гімназії.

— Бабло є? — запитав високий худий хлопець зі світло-рудим волоссям та кривими зубами.

— Це мої кишенькові гроші, — невпевнено відповів Фелікс, торкаючись кишені. За мить він зрозумів, що бовкнув зайве.

Другий хлопець із чорним хвилястим волоссям був нижчим і досить товстим, мав реперські штани, в яких матня звисала десь до рівня колін. Він посміхнувся і зі швидкістю, якої від нього аж ніяк не можна було чекати, вихопив із рук Фелікса банкноту.

— Дяка, — сказав товстун, відвернувся і запхнув здобич до своєї кишені. І вони удвох з товаришем пішли, наче нічого не сталося.

— Поверніть! — заволав Фелікс і зробив крок у їхній бік. — Це моє...

Хлопці повернулися і підійшли до Фелікса, майже нависаючи над ним. Вони були вищі щонайменше на голову. Фелікс подумав про Цабана — свого великого чорного кудлатого собаку, який зараз, напевне, солодко спав у його кімнаті. Якби пес був тут, то не дозволив би так поводитися зі своїм хазяїном.

— Ти щось бовкнув? — запитав рудий.

— Не чіпайте його, — промовив хлопець у сірій толстовці, зупиняючись біля Фелікса.

Старшокласники подивилися на чужака, сплюнули в його бік і знехотя відійшли. Нижчий хлопець, воюючи з надмірною вагою, розгойдувався при кожному кроці.

— Дякую, — сказав Фелікс, простягаючи руку. — Мене звати Фелікс... з «ікс» на кінці.

— Ернест, — відповів хлопець і потиснув долоню Фелікса, — з «т» на кінці. Краще стережись їх. Вони народилися недоумками, але й такі повинні йти до якоїсь школи. Отож і звалилися на нашу голову, але всюди такі є. Той, вищий, рудий, — Марцель, а товстун — це Рубен.

— Вони забрали в мене десять злотих.

— Ти можеш пожалітися своїй класній, — запропонував Ернест.

— Не хочу скаржитися.

— Ну, то десяточка тю-тю.

Ернест поплескав хлопця по плечу, співчутливо посміхнувся і повернувся, щоб піти.

— Зачекай! — заволав Фелікс. — Чому він назвав мене «Мілкі»?

— Це такий прикол, ніби в тебе ще молочні зуби.

«Ласкаво просимо до школи», — подумав Фелікс.

Він пішов на перший поверх, до зали, досі намагаючись знайти інформацію про свій клас. Але там був тільки високий, худий, мов жердина, хлопець у широких штанях із ланцюгами, що звисали з паска, і в потертій коричневій толстовці з капюшоном. Його русяве волосся мало такий вигляд, ніби, розчісуючись, він запалював на голові петарди.

— О, перепрошую, — промовив Фелікс. — Я шукаю свій клас.

— Списки на стенді, — відповів хлопець, дивлячись на Фелікса блакитними очима з-за окулярів. — Ходи, покажу.

На стенді, серед сотні інших повідомлень, дійсно був список класів та учнів.

— Перший «А», — прочитав Фелікс.

— Як і в мене, — зрадів худорлявий. — Ну то ми однокласники. Мене звати Нет Білецький.

— Фелікс Полоній. Фелікс із «ікс» на кінці.

Вони потиснули руки.

— Це старі тобі додали цього «ікса»?

— Я сам собі додав. Бо так круто.

— Маєш рацію. Я всього «Нета» сам собі додав. Ненавиджу своє справжнє ім'я.

— Чому ти не на уроці?

— Шукав покриття. Зв'язок переривається, зависло все на кілька хвилин.

— Що?..

Нет відкрив рюкзак і витягнув маленький чорний ноутбук, старий мобільний телефон і кілька кабелів.

— Регулярно перевіряю пошту, прогноз погоди й таке інше.

— Не боїшся, що вкрадуть? — запитав Фелікс.

— Це старе «залізо». Не інтегрована система. Ношу його саме тому, щоб не було шкода, як вкрадуть. Усе запаролене, підлягає автодеструкції — на випадок неавторизованого...

Фелікс підняв долоні, наче захищаючись, і промовив:

— Поясниш мені все потім. Де наш кабінет? У списку немає номера.

— Дійсно, — визнав Нет. — Училки після промови дерика зібрали школоту і повели до класів. Я йшов останнім, намагаючись віднайти покриття... Маєш рацію, я потім поясню. Ну, і коли я підняв голову від екрана, то опинився на самоті у порожньому коридорі.

— Тепер треба знайти наш клас, — нагадав Фелікс.

— Зараз зробимо, — Нет відкрив ноутбук. — Не питай, звідки я знаю пароль внутрішньої мережі, — попередив він, піднімаючи палець, і почав у несамовитому темпі клацати по маленьких клавішах.

— Є! Кабінет 115. Другий поверх.

Він сховав усе обладнання до рюкзака і рушив у бік сходів. Оніміль Фелікс наздогнав його за кілька кроків. Вони вийшли на поверх і одразу побачили двох «знайомих» Фелікса, які смикали руду дівчину в мартенсах.

— Я вже зустрічав їх сьогодні, — невпевнено промовив Нет.

— Я теж, — додав Фелікс і пришвидшив крок, бажаючи пояснити їм, що думає про чіпляння до дівчат, але Нет потягнув його за рюкзак.

— Залиш це, — прошепотів він із острахом в очах. — Їх двоє, ми не впораємося... Зробимо їх за допомогою мізків! Я переведу годинник школи на восьму сорок п'ять.

За рогом вони присіли навколішки. Нет витягнув свій «неінтегрований» ноутбук і заходився клацати клавіатурою.

— І ніхто не зрозуміє?

— Тут немає жодного захисту, — безтурботно відповів Нет. — Тутешній інформатик, мабуть, якийсь «чайник», а я не залишаю після себе слідів.

— Але навіщо? І що станеться?

Пролунав дзвоник. Подзвонив якусь хвилину і замовк, коли Нет натиснув «Enter». Фелікс витріщив очі.

— Ти увімкнув шкільний дзвоник цим? — хлопець показав на ноутбук і переплетення кабелів.

— Сам увімкнувся, — знизав плечима Нет із невинним виразом обличчя. — Я тільки на мить змінив час на шкільному комп'ютері.

— Я не розуміюся на компах.

Хлопці разом визирнули з-за рогу. Двері кількох класів відчинилися, і в коридор висипало кілька десятків учнів та кілька вчителів. Марцель і Рубен швидко зникли в цьому безладі. Дівчина почала збирати книжки до вивернутої торби. Фелікс і Нет підійшли до неї. Коридор швидко спорожнів.

Рудоволоса поправила пошарпану джинсову куртку і плісировану спідницю.

— Усе гаразд? — запитав Фелікс.

— Так. Дякую, що ввімкнули дзвоник, — вона прибрала з чола неслухняні кучерики. У дівчини були великі зелені очі та трохи кирпатий ніс. І ще вона мала веснянки. Коли оцінювати об'єктивно, вона здавалася милою.

— Дрібниці, — посміхнувся Нет, але за мить звів брови. Фелікс зробив те саме.

— Звідки знаєш? — запитали хлопці одночасно.

— Жіноча інтуїція, — пояснила дівчина, таємниче всміхаючись.

Хлопці здивовано презирнулися.

— Чого вони від тебе хотіли? — запитав Фелікс.

— Мій сніданок, але я не віддала. Бо й так його не маю.

— У мене намагалися забрати мобілу, — сказав Нет. — Але, мабуть, зрозуміли, що вона дуже цінна і це стане проблемою.

— А в мене ЗАБРАЛИ десять злотих, — додав Фелікс.

— Приємно було познайомитися, — промовив Нет, — але, сорі, мусимо бігти на перший урок.

— З якого ви класу? — запитала дівчина, застібаючи торбу.

— Перший «А», — сказав Фелікс. — А ти?

— Я теж, — вона широко усміхнулася. — Ніка Міцкевич.

Хлопці відрекомендувалися, і вся трійка побігла коридором. Вони знайшли відповідні двері, постукали й увійшли до класу. Ледь переступивши поріг, новачки завмерли: на них дивилися кільканадцять пар очей разом з учителькою, котра стояла біля дошки.

— Це ті, хто запізнився? — запитала вона. — Фелікс, Нет і Ніка?

Новачки невпевнено підтакнули. Вчителька була молода, мала довге світле волосся. Вона приязно дивилася на дітей, може, навіть із легкою усмішкою.

— Сідайте. Місця лишилися... на жаль, лише за останніми партами. Я вчитиму вас польської мови. Мене звати Йоланта Волошка, але можете звертатися до мене «пані Йоля». — Вчителька почекала, поки всі всядуться, і запитала: — Чому ви прийшли лише зараз?

— Ми трохи... е-е-е... загубилися, — пояснив Фелікс.

— Але ми пошукали номер кабінету в інеті, — швидко додав Нет.

— Шукали в інтернеті? — піднімаючи брови, з недовірою запитала пані Йоля. — Можна було просто запитати вахтера чи секретарку.

Учні захихотіли, а Фелікс відчув, як червоніє. Кутиком ока він зауважив: Нет має ті ж проблеми.

— Номер кабінету повинен зазначатися в розкладі, — буркнув собі під ніс Нет. — Боже, що це?

Питання адресувалося Феліксу, який вийняв із кишені чорне вічне перо і, відкрутивши ковпачок, почав писати.

— Записую, — знизав плечима Фелікс.

— Але... вічним пером?! Це меганепрактично!

— Це і не має бути практично.

Решту уроку пані Йоля пояснювала, яких правил треба дотримуватися в школі, і записувала на дошці план занять, а також список потрібних і непотрібних речей, які необхідно купити. Вчителька принаймні здавалася нормальною.

Коли пролунав справжній дзвоник, усі побігли до дверей, немов після оголошення евакуації.

— Фартові! — кинув якийсь хлопець, проходячи повз останні парти. — Найкращі місця! Перше, що вона зробила, це пересадила всіх наперед.

— То ви прийшли без батьків? — запитав інший. — Навмисне спізнилися, щоби сісти позаду.

Вони несхвально похитали головами й вийшли.

— Схоже, у нас не найкращий початок, — зауважила Ніка, коли трійця лишилася сама в класі.

— От уляпалися, — погодився Фелікс.

Нет махнув рукою.

— Принаймні училка непогана. У сенсі естетики.

Вони втрьох вийшли в коридор і одразу побачили, як віддаляються Марцель і Рубен. Навпроти плакала якась огрядна дівчина. Ніка

підійшла запитати, що сталося, вислухала, втішила її та повернулася.

— У неї забрали нову ручку, — повідомила вона. — То Целіна з нашого класу.

— Треба справді стерегтися їх, — похитав головою Нет, — і обходити здалеку.

— Вони злодії! — обурився Фелікс. — Злодіїв треба карати, а не обходити.

— Але як? — запитав Нет. — Вони сильніші. Забити на них і оминати десятою дорогою.

— Типова тактика залякування, — похитала головою Ніка. — Як вступишся за когось, вони кидаються на тебе. Може, ми повинні діяти спільно?

— Легко тобі говорити, — зітхнув Нет. — Ти дівчина, тобі вони не вріжуть.

— Їх лише двоє! — наполягала Ніка. — Вони розраховують саме на те, що коли залякають кожного поодинці, то ніхто вже й не висунеться.

— Саме тому ми повинні діяти разом, — заявив Фелікс. — Але не так. Треба знайти спосіб, як провчити їх! Щоб усі побачили, які вони тупі. Інакше ці двоє нам до закінчення школи не даватимуть спокою. Треба подумати, в чому ми кращі.

— Порівняно з ними... — Ніка замислилася. — В усьому.

— За винятком лобового зіткнення, — додав Нет.

* * *

Увечері батько Фелікса перебував у жахливому настрої. Показ його винаходу перед міністром особливих справ пройшов не найкращим чином. Обладнання для склеювання злочинців мало полегшити роботу поліції. Воно приклеювало чоботи втікачів до землі й могло також приклеїти шини автомобіля до проїжджої частини. Усе пройшло досконало, але після показу апарат не вдалося вимкнути і виникла метушня, через що міністр приклеївся до своєї дружини та двох радників.

— Усі на мене образилися, — зітхнув батько, сидячи над супом, розігрітим у мікрохвильовці. — Треба поспішати, бо останнім часом банда «Невидимих» пограбувала в нашому місті кілька банків.

— Не хвилюйся, тату, — спробував його втішити Фелікс. — Ти і так найкрутіший.

Тато знову зітхнув, колупаючи ложкою в тарілці. Він не був схожим на людину, яка випромінює енергію. Його внутрішня сила проявлялась у винаходах, геніальних ідеях та завзятості, з якою він ішов до мети. На перший погляд, він здавався нормальним сорокарічним чоловіком, утомленим після важкого робочого дня. Був середнього зросту, з ледь помітним животиком і трохи поріділим волоссям. Але сьогодні батько мав ще більш виснажений вигляд, ніж зазвичай.

Мама ще не повернулася з роботи. Вона була директором відділу маркетингу в дуже великому банку й не працювала лише тоді, коли спала. Хоча і це неточно. До того ж банда «Невидимих» учора напала саме на її банк та викрала зі скарбниці цілу купу грошей. Це означало, що сьогодні мама повернеться ще пізніше.

— Ти не знаєш, як це — склеїти міністра і його дружину, — зітхнув тато. — Але я вже придумав безпечніше вирішення, — він пожвавився. — Килимок біля виходу з банку, який хапає злодіїв за чоботи, коли вони тікають з мішками грошей. Це навіть краще, ніж склеювання, бо не потрібно жодного переслідування. Але тепер зі мною ніхто не захоче розмовляти. Можливо, мене навіть усунуть від іншого важливого міжнародного проекту. З ним у мене теж проблеми. Бракує основного елемента, без якого цілий проект може розвалитися. Цього б я, мабуть, не пережив. А як там у новій школі?

— Нормально, — сказав Фелікс, не бажаючи додавати батькові клопоту. Він пообіцяв собі, що найближчим часом розкаже про те, як у нього відібрали кишенькові гроші. Хлопець поглянув на Цабана. Пес поклав морду Феліксу на коліна й лупав з-під кудлатої шерсті своїм карим оком, немов хотів відчути, звідки в його господаря це занепокоєння.

* * *

Наступного ранку Фелікс, одягнений «цивільно» — у блакитні джинси і светр, підійшов до Нета і Ніки, які чекали на нього перед гардеробом. Заспаний Нет був, мабуть, ще більш скуйовджений, ніж учора, а Ніка знову взула мартенси.

— Привіт. Слухайте, у мене є дещо, що має відучити їх красти, — змовницьки промовив Фелікс.

— Канапка з милом замість масла? — запитав Нет. — Це точно їх зупинить!

— Мій батько колись сконструював запобіжний засіб від кишенькових злодіїв, — сказав Фелікс і витягнув щось із кишені. Усі нахилилися — Фелікс тримав на долоні маленьку чорну коробочку й монету в п'ять злотих.

— У мене в кишені буде цей передавач, — пояснив хлопець, ховаючи коробочку. — Коли він віддаляється від монети на відстань понад п'ять метрів, то увімкнеться сигналізація.

Він подав монету Нетові й жестом показав відійти.

— *Злодій! Злодій!* — заверещала монета, а Нет якомога швидше повернувся до передавача.

— Дорогою монета почала верещати у шкільному автобусі, — сказав Фелікс. — Ми проїжджали під лініями електропередач, й були якісь перешкоди. Усі дивилися на мене, немов я справді щось украв.

— Гадаю, це те, що треба, — Нет мстиво посміхнувся.

* * *

— У тебе є для нас бабло? — запитав на перерві після четвертого уроку Марцель, стаючи перед Феліксом із широко розставленими ногами та грізною фізіономією. Фелікс удав, що здивований цією зустріччю, хоча насправді навмисне натрапив на хлопця. Він витяг із кишені п'ять злотих і з удаваним ваганням протягнув здирнику. Той вищирив жовті зуби й пішов з монетою в бік шкільного буфету.

— *Злодій! Злодій!* — пролунало на весь коридор. — *Мене викрали!*

Фелікс, Нет і Ніка обмінялися тріумфальними поглядами. Марцель втягнув голову в плечі та роззирнувся, не знаючи, що робити з монетою, яка досі верещала.

— Ніфігаськи! — крикнув якийсь хлопець, заглядаючи йому через плече. — Звідки це в тебе?

Ще до того, як Марцель устиг щось сказати, навколо утворилося збіговисько. Ніхто не хотів відібрати у злодія монету. Усі були в захваті.

Фелікс відмовився від активних дій і повернувся туди, де на нього чекали приятелі.

— Чи вони не чують, що вона кричить? — нервувала Ніка.

— Якщо ти низького номіналу, то ніхто не сприймає тебе серйозно, — понуро зауважив Нет.

Монета повторювала свою репліку дедалі тихіше, аж поки не почала хрипіти. Вона загарчала востаннє й замовкла. Марцель подивився на Фелікса й підійшов до нього.

— У тебе є запасні батарейки? — запитав він.

Фелікс похитав головою. Марцель придивився до монетки з дурнувтим виразом на обличчі та пішов. Коли він зник за рогом коридору, натовп почав розходитись.

— Батьки, мабуть, виховали його без нервів, — похмуро буркнув Фелікс.

Ніка заглянула за ріг.

— Вони купили собі в буфеті два пончики, — повідомила вона.

— За фальшиву монету? — здивувався Нет.

— Вона не фальшива! — обурився Фелікс. — Це справжня монета, тільки із вкладкою.

— Ну, то тепер ти бідніший ще на п'ятірку.

— Повний облом, — підсумувала Ніка. — Треба вигадати щось краще.

— Зайдіть до мене після уроків, — запропонував Фелікс. — Щось вигадасмо.

Він усівся на підлозі, сумно похитав головою та сховав обличчя в долонях. Як же йому хотілося, щоб тут зараз були мама, тато і Цабан. Зрештою хлопець підвівся і пішов викупати в буфеті свою монету із вкладкою.

* * *

Другого дня останнім уроком була інформатика. Учні сиділи за комп'ютерними столами, зіставленими у великий острів. Ніку урок взагалі не цікавив. Із рум'янцем на щоках вона читала під партою «Англійського пацієнта» — захопливу книгу про велике, романтичне, але нещасливе кохання. Нет знався на предметі ліпше, ніж викладач.

Лише Фелікс намагався виконувати вправи, які на великому екрані демонстрував пан Ефтіпі. Учитель був високим і худим, у нього надто стирчали передні зуби, чорне волосся на маленькій голові було коротко підстрижене. Червона кофта абсолютно не пасувала до чорних джинсів та «похоронних» пантофель.

Фелікс уже встиг познайомитися з більшістю нових однокласників. Найвищим у класі виявився Люціян; наразі він був лідером. Темноволосий Віктор був значно нижчий, майже увесь час усміхався і справляв враження завжди охочого допомогти. Зате дрібний блондин Оскар здавався вічно незадоволеним. Із того, що Фелікс зауважив, він хотів мати все найкраще: найкращі черевики, годинник, портфель, ручку. Однак ці амбіції не стосувалися його самого, тож він не демонстрував великої зацікавленості уроками. Темноволосий, низький та кремезний Горацій досі, здається, не вимовив жодного слова. За ними сидів Клеменс, який був настільки гладким, що в нього під шиєю містилося додаткове підборіддя. Він завжди мав під рукою якийсь батончик чи пачку чипсів і постійно щось жував або чимось хрумтів. Був іще дрібний Куба, палкий фанат спорту. Серед дівчат найефектніший вигляд мала Аурелія — висока, із синьо-чорним, закрученим у дрібні локони волоссям. Без сумніву, вона мала вкладати в цю зачіску багато зусиль. Крім того, у неї були неймовірно білі зуби. Клаудія, довговолоса білявка, завжди трималася поблизу Аурелії та намагалася в усьому її наслідувати. Були ще Целіна — низенька, з пухкими щічками, проте набагато приємніша за двох вищезгаданих, і невеличка згорблена Зося, котра сиділа тихенько, мов миша, на яку, до речі, була дуже схожа.

— Я бачив, як Рубен у якогось хлопця забрав м'яч і пішов з ним, — тихо озвався Нет. Він стукав по клавіатурі, вдаючи, що виконує вправи. — Мабуть, сховав, бо потім уже ходив без нього.

— Ми могли раніше про це подумати, — сказав Фелікс. — У них має бути в школі якась схованка.

— Тому й не можна нічого довести, — зауважила Ніка, на хвилюку відриваючись від читання.

— Але можна буде, якщо знайдемо ту схованку, — прошепотів Нет. — Із цього треба почати!

— Пан Білецький, схоже, чимось дуже зайнятий, — процідив Ефтіпі, вирячившись на Нету. — Про що я тільки-но говорив?

— Про спосіб запису інформації на DVD, — без затримки відповів Нет.

— Ну і який це спосіб?

Нет усміхнувся і вже відкрив був рота, щоб відповісти (причому з усіма подробицями). Але отримав стусана.

— Удавай дурня, — просичав Фелікс.

Нет нахмурих брови, немов над чимось замислився, і невпевнено відповів:

— Магнітний?

— Погано, пане Білецький, — з тріумфом повідомив інформатик. — Оптичний. Безумовно оптичний. Маєш зрозуміти, що комп'ютер — це наше майбутнє. Як не навчишся з ним працювати, то нічого в житті не досягнеш. Сідай.

Зі стурбованим обличчям, вертячи головою та прицмокуючи, вчитель повернувся до своєї лекції. Фелікс побачив, що Ламберт, котрий сидів навпроти і грав на прихованій за монітором приставці, весь час підтакував пану Ефтіпі в потрібний момент. От що називається розподілом уваги.

— Чому я повинен удавати дурня? — прошепотів Нет, поправляючи окуляри на носі.

— Щоб ніхто не запідозрив тебе, коли щось утнеш, — відповів Фелікс. — Це ж він, найімовірніше, займається шкільними комп'ютерами.

— О! Це пояснює, чому так легко обійти захист.

— Нете і Феліксе, — пан Ефтіпі знову підвищив голос. — Останнє попередження!

Хлопці опустили голови та занурились у свої справи.

* * *

Ніка дісталася до місця першою і тепер, сидячи на сходах, читала книгу. Поряд лежав покоцаний велосипед, який уже багато пережив на своєму віку. Переднє колесо було помаранчевим, заднє — чорним і майже лисим. Ніка навіть на велопрогулянку взула мартенси, хоча

й відмовилася від спідниці на користь потертих штанів невідомого кольору. Волосся її було закріплене срібною шпилькою.

Фелікс і Нет приїхали майже одночасно, із запізненням у кілька хвилин. На носі Нета поблискували яскраво-жовті окуляри.

— Я дивився по телевізору програму про НЛО над Татрами, — виправдовувався Фелікс. — А потім трохи заблукав. Високі будівлі перешкоджають сигналам супутника.

Нет посміхнувся, немов почув жарт, і мовив:

— Я мусив повернутися за шоломом. Якщо буду їздити без нього, то в мене заберуть велик.

— У тебе теж має бути шолом, — додав Фелікс, поглянувши на Ніку.

— Він би псував мені зачіску, — відповіла вона, знизавши плечима. Потім глянула на Фелікса й підняла брови.

Нет простежив за її поглядом. І справді, щось тут було не так. Фелікс сидів на велосипеді, але не торкався землі ногою! Він уже не міг далі вдавати, що не помічає їхніх здивованих поглядів.

— Мій винахід, — сказав із гордістю Фелікс і постукав по невеличкому півколу під сідлом. — Датчик нахилу, електродвигун і махове колесо. Гіростат. Акумулятор заряджається під час гальмування.

— Ти сам це зробив? — із недовірою запитав Нет. — Який процесор використовував?

— Я ж говорив, що не знаюся на комп'ютерах. Це проста електрична система. Спочатку я використовував автоматичні висувні колеса, але... це мало якийсь дурнуватий вигляд. Так набагато краще. Коли велосипед починає мінімально перехилятися, датчик це помічає та запускає двигун із маховим колесом. Це як іти по мотузці й махати руками, щоб зловити рівновагу.

— Без комп'ютера? — Нет присів поряд і придивився до винаходу.

— І варто було? — запитала з недовірою Ніка. — Стільки зусиль, щоб не підпиратися ногою?

— А це як поглянути, — відповів Фелікс. — Ти ж вкладаєш купу енергії в зачіску!

— Волосся саме не в'ється! — запротестувала ображена Ніка.

І Нет, і Ніка мали переконатися, що прилад справді діє. Нет детально оглянув увесь велосипед і звернув увагу на щось маленьке, причеплене

до керма, поряд із перемикачами. Воно скидалося на старезний мобільний телефон — екран і кілька кнопок.

— То ти серйозно про цей супутник? — здивувався Нет. — Це GPS!

— Я ввів у нього маршрут зі школи до дому, — пояснив Фелікс. — Завдяки цьому не гублюся.

Нет був вражений, але більше нічого не говорив. Вони сіли на велосипеди й поїхали, намагаючись оминати вулиці зі жвавим рухом.

Подорож тривала майже годину. Дім Фелікса розташовувався у передмісті, на вулиці Сердечній, в місцевості, де було стільки простору, що будинки не торкалися один одного бічними стінами. Старий двоповерховий будинок мав похилий дах, блакитний і незвично блискучий, невеличку, обвиту диким виноградом веранду з боку входу та гараж. Позаду виднівся затишний, зарослий деревами та кущами сад. На задвірках, за огорожею, яка ледь просвічувала між гілками, вже починався ліс.

Фелікс натиснув дзвінок на хвіртці. З будинку почувся гучний гавкіт.

На сусідній ділянці огрядний чоловік у спортивному костюмі мив губкою блискучий «Полонез». Фелікс кивнув йому.

— Це пан Соболяк, — пояснив він тихо. — Купив нову машину і тепер щоденно її миє.

Діти почекали ще хвилину, але, схоже, нікого не було вдома. Фелікс відчинив хвіртку ключем, і вони ввійшли на викладену камінням стежку, а велосипеди лишили на газоні.

— Що це за дах? — Нет підняв голову. — На вигляд наче скло.

— Сонячні батареї, — пояснив Фелікс. — У нашому кліматі вони не надто корисні, але все одно вигідно.

Коли всі зайшли на веранду, Фелікс натиснув кнопку поряд із дверима. Біля неї відсунувся металевий щиток, відкриваючи підсвічувану клавіатуру. Фелікс, удаючи, що не звертає уваги на здивовані погляди, набрав код, і замок сам відчинився.

Усі ввійшли до холу з високою стелею, дзеркалом в оздобній рамі та кількома різьбленими стільцями.

— Сідайте, я випущу собаку, — сказав Фелікс.

— А це необхідно? — занепокоївся Нет, але швидко всівся, бо Фелікс уже потягнувся до клямки на дверях, за якими нетерпеливився пес.

— Його звуть Цабан, — представив Фелікс і впустив до кімнати чорну кудлату бестію. — Це чорний російський тер'єр.

Пес гавкнув тільки раз, але так, що затряслися шиби. Він обережно підійшов до Нікі й Нета, обнюхав їх, після чого замахав коротеньким хвостом.

— Перший етап пройдено, — повідомив Фелікс. — Можете встати, тільки без різких рухів.

— А я тут ще трохи посиджу, — здавлено пропищав Нет.

— Він взагалі щось бачить крізь ці кудли? — запитала Ніка. Вона нахилилася над собакою та почухала його за вушком. Цабан сам підняв морду, підставляючи її для пестошів.

— Ходімо на кухню, — мовив Фелікс. — Тільки не лякайтеся.

— Я вже нічого не боюся, — Нет обережно підвівся, не зводячи очей із собаки. — Слухай, а він зараз повернувся до мене тим боком, де кусюча паща?

Пес знову замахав хвостом. Завдяки цьому принаймні було видно, де в нього зад.

— Він ще ніколи нікого не вкусив.

— Тож не провокуймо змін! — відповів Нет і обачно рушив за Феліксом і Нікою.

Кухня здавалася дуже дивною і більше нагадувала склад напіврозібраних приладів. Гості всілися за столом, а Фелікс увімкнув заварювач чаю. Цей прилад був завбільшки з портативний телевізор, з якого знято частину корпусу й демонтовано половину деталей. Зсередини долинали звуки механізмів, що пересувалися та оберталися. Зі щілини в нижній частині приладу висунулася металева лапа, яка тримала блюдце, і поставила його на столі. Друга лапа, схожа до цієї, потягнулася за чашкою та підсунула її під отвір лійки. Почувся шум кипіння води, і за мить пара та ароматна рідина наповнили чашку. Лапа встановила її на блюдце й відсунула вбік. Заварювач зробив те саме ще з двома чашками.

Фелікс переніс їх на стіл і запропонував гостям. Ніка елегантним жестом першою піднесла чашку до вуст і зробила обережний ковток.

— Класний чай, — визнала вона. — Але чи не простіше було б використати звичайний чайник?

— Це найкрутіша кухня, яку я бачив, — оцінив Нет, роззираючись. — Як все це працює без комп'ютерів?

Фелікс поставив на стіл миску з чипсами та сів.

— Мій тато — винахідник, — пояснив він. — Те, що ви тут бачите, — це прилади, яких ніколи не випускатимуть для широкого вжитку. Батько конструює їх для власного задоволення. Усе механічно-електричне. Без комп'ютерів.

Гості хрумтіли чипсами, пили чай і, оглядаючи винаходи, намагалися здогадатися, яким може бути їхнє призначення.

— Вартість нашої операції значно зросла, — врешті озвався Фелікс. — І від цього страждає мій бюджет.

— Гаразд, — сказав Нет. — Скинемося. Я вже рахую...

Він витягнув ноутбук, але Фелікс зупинив його.

— Я маю на увазі, що треба не лише вигадати спосіб покарати їх, але й повернути наші гроші.

— Твої гроші вони вже розтринькали, — сказала Ніка. — Ми можемо лише забрати в них ті, які вони, у свою чергу, забрали в когось іншого.

— Чи це має значення, кому належала монета раніше? — запитав Нет, розжовуючи картопляне кружальце.

— Це має значення, — відповіла дівчина, — бо то не будуть гроші Фелікса.

— Гроші — річ умовна, — впирався Нет, випадково виплюнувши кілька крихт на стіл. — Найважливіше — сума.

Пролунав дзвінок у двері. Цабан зірвався, почав несамовито махати коротким хвостом і попискувати, мов цуценя.

— Бабуся, — прокоментував Фелікс поведінку собаки. — Бабуся Люся. Треба сховатися від неї, бо зараз почне нас годувати...

— Ти не любиш свою бабусю? — здивувалася Ніка.

— Дуже люблю, — запротестував Фелікс, — але вона надто мною опікується та гадає, що мені досі шість років.

Господар глянув на екран на стіні та кнопкою відчинив хвіртку. Цабан, радісно попискуючи, величезними стрибками понісся до холу.

— Познайомся з моїми друзями, бабусю, — сказав Фелікс, коли жінка ввійшла. — Ніка і Нет.

Вони кивнули і привіталися. Бабуся Люся мала вигляд вірцевої бабусі: сповнений доброти погляд, сивеньке, зібране у вузол волосся, схожа на колобок фігура. За собою вона тягла двоколісний візок незвичної конструкції, де в трьох контейнерах лежали торби з покупками.

— То ми підемо до підвалу, — повідомив Фелікс, подаючи друзям секретні знаки.

— Чекайте, мої золотенькі, — промовила бабуся. — Може, щось з'їсте? У мене в холодильнику чудові голубці. Чи хочете борщику? Є також капуста і курочка. Картопельку зараз спечу...

— Дякуємо дуже. Ми вже поїли.

— Мабуть, чипси, — зітхнула бабуся, повісивши плащ на вішак.

Діти допомогли їй занести торби до кухні й хутко зникли. Цабан уже спав біля стіни, не звертаючи ні на що уваги. Тим самим він довів, що визнав Нета й Ніку за друзів дому. Зараз пес скидався на чорну купу скуйовдженого волосся, зметеного в куток у перукарському салоні.

— Колись у нас були сусіди, в яких собаку звали Смердюк, — тихо сказав Нет. — У нього так тхнуло з пащі, що сльози наверталися. Зо два рази господарі виставляли його за двері, але щоразу їм ставало шкода.

— Цабан їсть «Тік-Так», — промовив Фелікс, уже спускаючись сходами до підвалу. — І тато інколи чистить йому зуби. Щось ми відволіклися. Я зараз про Марцеля й Рубена. Погляньмо спочатку, що в нас є.

Фелікс провів друзів до великої майстерні, яка розташовувалася у підвалі.

— Вау! — з подивом викрикнув Нет. Він випередив Ніку й став посередині, не знаючи, з чого почати оглядини.

— Таке враження, ніби тут перевернулася вантажівка з металобрухтом, — із жахом повідомила Ніка.

— Ти нічого в цьому не шариш, жінко... — Нет зневажливо махнув на неї рукою.

Під кількома маленькими вікнами стояв довгий стіл із найрізноманітнішими приладами. Уздовж інших стін були закріплені солідні стелажі, до самої стелі заставлені коробками та частинами всіляких механізмів. Тут були моделі літаків, маленькі роботи,

телевізор, голова манекена, незрозумілі жмути дротів, двигуни і шестерні. Що цікаво, більшість предметів були схожі на недороблені чи пошкоджені кухонні прилади, схрещені зі зрошувачами для газонів чи автомобільними деталями. У кутку на стіну спиралася запилюжена механічна рука, а біля неї стояло щось на зразок моделі військової амфібії. У тіні біля сходів, які найімовірніше вели до гаража, прикритий ганчіркою, завмер людиноподібний робот — заввишки з дорослого чоловіка.

Ніка глянула на одну з полицок, тихо пискнула й відсахнулася.

— Там велетенський павук! — прошепотіла вона.

— Це рухомий робот, — пояснив Фелікс, знімаючи з полиці чорний, розміром із долоню, механізм із вісьмома металевими ніжками. — Стає у пригоді, коли щось упаде під диван.

Навіть переконавшись, що це механізм, дівчина все одно не хотіла на нього навіть дивитися. Поряд із «павуком» стояв невеликий гусеничний транспорт із довгою антеною та кулькою зі жмутом дротів, далі — щось схоже на механічну змію і пара напівкруглих гофрованих блоків завбільшки з кулак.

— Стрибори, — пояснив Фелікс, — тобто підбори на пружинах.

— Тут ще й миші! — пискнула Ніка.

Фелікс підійшов до нерухомих у темряві білих мишок та посвітив на них ліхтариком. Вони зараз же почали попискувати і кружляти на полиці, а наблизившись до краю чи стіни, повертали.

— А що в тій чорній коробці? — запитала Ніка, відсуваючись подалі від мишей.

— Важкомузична скринька. Те саме, що й музична скринька, тільки грає хеві-метал. Подарунок для невихованих дітей.

— А це?

— Механічний пес. Моє творіння. Майже закінчив.

— Твій батько не заперечує, що ти вештаєшся в його майстерні? — запитала Ніка.

— Ні, якщо я нічого не чіпаю, — відповів Фелікс і висипав вміст великої картонної коробки просто на підлогу. — Справжня майстерня у нього в інституті, а тут він відривається після роботи.

— Він маніяк, — прокоментувала Ніка.

— Трохи є, — зізнався Фелікс. — Якщо батько сидить на одному місці довше ніж п'ять хвилин, одразу починає щось конструювати з того, що потрапить під руку. Колись він мусив провести ніч на летовищі під Парижем, то переробив два ряди крісел на гойдалки і гірку для дітей. Гм... Хоча, якщо подумати, то він міг і вигадати цю історію. Батько трохи дивакуватий, часом не добереш, що з його розповідей правда, а що — жарт.

Фелікс зняв із полиці чергову коробку та витягнув звідти маленький гелікоптер, який разом із гвинтом поміщався на долоні.

— Це мікрогелікоптер, — пояснив він. — Дистанційно керований шпигун. Спереду в нього камера — менша за ніготь. За його допомогою можемо відстежувати ворога. Якщо гелікоптер пофарбувати в біле, то він не буде впадати в око на тлі стелі.

Фелікс потягнувся за іншою коробкою і витягнув звідти ручку з дротом, що закінчувався невеликим навушником.

— Направлений мікрофон, — мовив він, беручи наступну коробку.

— Твій батько споряджає агентів Її Величності Королеви? — запитав Нет, щомиті захоплюючись дедалі більше.

— Не все розраховано на Джеймса Бонда, — усміхнувся Фелікс. — Ось це, — він витягнув сірий продовгуватий предмет із гумовим валиком на кінці, — прилад для виведення «ікса» за дужки. Тато сконструював його, щоб розлютити кількох професорів, які критикували його роботу. Ясна річ, пристрій не діє.

Фелікс витягав і показував чергові винаходи. Кишенькові солярії, кондиціонери для взуття, ліхтарик на сонячній батареї, апарат для гасіння сірників, мікромисливець за комарами, електробритва, що самостійно рухається...

Нет розглядав пристрої з широкими від здивування очима.

— Апарат для гасіння сірників? — скривився він. — Це ж ідіотизм.

— Може, й так, — визнав Фелікс. — Тато часто трактує власні винаходи як вправи. Спочатку він вигадує дію, яку треба виконати, а потім конструює прилад, який виконує її ліпше.

— Але гасіння сірників?..

— Якщо ти гасиш сірник, махаючи ним, існує ймовірність, що він вислизне в тебе з пальців, і... маєш пожежу.

Нет похитав головою.

— А ліхтарик на сонячній батареї? — не здавався він. — Навіщо комусь ліхтарик, який світить тільки тоді, коли є сонце?

— Це не так. Він лише заряджається на сонці. Потім може світити в темряві.

— Та припиніть, — перебила їх Ніка, значно менш зацікавлена цими штуkenціями. — Ліпше подумаймо над тим, що може знадобитись у нашій справі.

— Перш за все, нам потрібен центр керування, — постановив Фелікс. — Я пропоную горище. Звідти найкраще буде діяти дистанційне керування.

— У тебе вже є якийсь план? — запитав Нет.

Фелікс потягнувся за блокнотом із відкривними аркушами, витягнув із кишені перо, відкрутив ковпачок і почав писати.

— Перший етап операції — це обладнання нашої штаб-квартири. Пункт номер два — локалізація штаб-квартири ворога. Три — визволення заручників... тобто... знаходження викрадених предметів. Чотири — урок для ворога. Цей пункт потребує особливого опрацювання.

— Це вже щось, — погодився Нет. — З чого почнемо?

— З початку, — рішуче постановила Ніка, яка вже встигла захопитися цією справою. — У понеділок після уроків реалізуємо пункт номер один, а потім думатимемо далі.

* * *

Увечері Фелікс із татом сиділи в залі й дивилися новини. Автоматичний пілосос тихо гудів під кріслами.

— Як ти знаєш, банда «Невидимих» пограбувала банк, де працює мама, — сказав тато, намагаючись не виказати своєї радості. — Єдиний свідок — це якась прибиральниця, але в неї такий склероз, що дивно, як вона пам'ятає власне ім'я. Жінка сказала, що бандити ввійшли через комору для швабр, проте це неможливо. Ватажка банди розшукує наша поліція та навіть Інтерпол. Його звати Мортен, і він надзвичайно небезпечний. Невесело.

— То з чого ти радієш? — запитав Фелікс.

— Нарешті, через два дні після презентації, до мене зателефонували з Міністерства особливих справ. Їм потрібна моя допомога. За умови, що я вибачуся перед міністром та його дружиною. Про тих двох радників навіть не згадали.

— Ти вибачишся?

— Уже вибачився. Офіційно. І кілька разів неофіційно.

— А як ти плануєш схопити цих злодіїв?

— Це не так просто, — тато почухав потилицю. — Я досі над цим голову ламаю. Вони діють по всьому місту. З'являються в банку нізвідки перед відкриттям чи після закриття або в обідню перерву та навіть не переймаються тим, щоб вимкнути сигналізацію. Вони тікають на своєму фургоні до того, як прибуде поліція. Під час поліцейської облави фургон раптом повертає в бічну вуличку і... зникає. До того ж ніхто не може надати їхнього докладного опису. І так щоразу. Тому їх назвали «Невидимими».

— Як вони можуть так просто з'являтися та зникати? — здивувався Фелікс.

Тато з усмішкою знизав плечима.

— Якби поліція це знала, то не потребувала б моєї допомоги.

* * *

У понеділок уроки тяглись немилосердно довго. На щастя, спочатку була досить жвава англійська. Вчителька, пані Крісті, замість того, щоб змушувати учнів зазубрювати граматику, намагалася залучити їх до спілкування. Здається, це була найліпша вчителька англійської, яку вони коли-небудь мали. Вона майже не знала польської чи вдавала, що не знає. Тож найпростіше питання одночасно ставало вправою. Крісті мила й дуже терпляча, їй не більше двадцяти років, у неї довге блискуче чорне волосся. Як вони швидко зрозуміли, її пристрастю був класичний британський акцент і старанна вимова.

Більшість учнів ще не обрали додаткову іноземну мову. Пропонувалися німецька, французька, італійська чи іспанська.

— Закладаюся, що іспанські діти не вчать польської! — нарікав Нет на перерві, коли вони стояли перед дошкою оголошень. — Не знаю, що обрати. Я б міг вчити ескімоську. Мабуть, дуже проста.

— І ще додаткові заняття, — нагадала Ніка. — Оберімо щось, на що зможемо ходити разом. Я думала про історію...

— Ти того історика бачила? Поснемо... — скривився Фелікс. — Погляньте на список — там нічого нормального немає. Курс крою та шиття, щось із назвою «Стань майстром оригамі», курс кулінарії «Допоможи мамі», гурток народних танців. На шахи, мабуть, не запишемося. Спів теж відпадає. Може, фізика?

— Я не витримаю, — швидко заперечила Ніка.

— Може, матеша? — запропонував Нет. — У мене в голові весь шкільний курс.

— То навіщо тобі додаткові заняття, якщо і так знаєш математику? — здивувалася Ніка.

— Щоб не паритися. А що ще лишається? З інформатики мене б вигнали: за напади сміху. Гаразд, ще маємо трохи часу подумати.

Поряд стояв стурбований Куба. Він, схоже, мав проблеми з прийняттям рішень, а вибір відповідних занять для нього був надто складним.

* * *

Компанія дочекалась останнього уроку — географія мала бути цікавою. На жаль, посеред уроку пані Констанція Константинопольська почала викликати учнів до дошки і просила показувати міста, які називала. Целіна, котру викликали третьою, ледь вилізла з-за парти, натягуючи на живіт куценський рожевий светр. Вона зачепилася гостроносим черевиком за сходинок перед дошкою і розтягнулася на підлозі, впавши просто під ноги вчительці.

— Тобі буде зручніше відповідати стоячи, — промовила пані Констанція, на чиєму обличчі не поворухнувся жоден м'яз. Залою прокотився стримуваний смішок.

— От рветься відповідати, — тихо прокоментувала Аурелія. — Кожним кілограмом свого тіла.

— Один батончик виявився зайвим, — драматично зауважив Нет.

Ніка зиркнула на нього грізним поглядом. Целіна встала і, пригнічена, мусила показувати аж три міста. Наприкінці уроку

вчителька попередила: за тиждень буде тест, і учні мають знати назви столиць, державні мови та населення всіх країн Південної Америки. У класі запанувала понура атмосфера. Лише Фелікс і Нет не втратили гарного настрою. Вони обмінялися багатозначними поглядами і таємничо всміхнулися.

— Цифровий диктофон і безпроводний навушник, — після дзвоника сказав Фелікс, немов це щось мало пояснити.

Ніка здогадалася, що вони хочуть зробити.

— Хочете списати? — запитала вона з недовірою.

— Чому б ні? — здивувався Нет. — Навіщо мені пам'ятати кількість населення Чилі чи Еквадору? Я знаю, де про це знайти за кілька секунд.

— Може, мета — тренування пам'яті?

— Є сто кращих способів. У мене в голові адреси й конфігурації всіх найважливіших інтернет-пошуковиків і поштових серверів. Я пам'ятаю коди доступу... Якщо йдеться про додаткові заняття, географія відпадає.

— Якщо не будеш вчитися, лишишся дурнем, — підвела риску Ніка.

* * *

Коли пролунав останній дзвоник, троє друзів таємно пробралися до вузьких сходів, що вели на горище. На жаль, двері були замкнені на солідний замок.

— От і маєш, — із деяким полегшенням повідомив Нет. — Відкликаємо місію, а тих двох обходитимемо десятою дорогою.

— Не зовсім так, — сказав поволі Фелікс, риючись у рюкзаку. Він витягнув металевий предмет, що нагадував товсте вічне перо, зняв ковпачок і надів його з іншого боку.

— Хочеш написати заяву до Ромашки, щоб дав нам дозвіл зробити на горищі таємну штаб-квартиру? — запитав Нет.

— Це універсальний ключ, — відповів Фелікс і натиснув на кнопку. Із вузької передньої частини з тихим клацанням висунулися в різні боки кільканадцять пластинок. Фелікс посміхнувся, втягнув назад пучок пластинок, вставив ключ у замок та, кілька разів натиснувши

КУПИТИ